

Detská lekárka

Odkedy sa pamätám, trápili ma v detstve silné angíny. Sprevádzali ich vysoké horúčky a keď už všetky domáce recepty zlyhávali, brali ma na detské oddelenie starej nemocnice. V jednej z takýchto krízových situácií, keď už ani vtedajšie antibiotiká nezaberali, mladá detská lekárka prikázala, aby sa odkiaľsi zohnalo u nás vtedy neznáme antibiotikum erythromycín. Ten zázračne zabral, horúčka ustúpila a rýchlo som sa doliečil. Bola to veľká úľava. Táto pani doktorka bola MUDr. Magda Urbanová. Kde sa dočítala o vtedy ešte novom antibiotiku, ostalo mi navždy záhadou.

Neskôr sa pani doktorka Urbanová stala našou domácou priateľkou. Bola veľmi sčítaná, orientovala sa v literatúre, hudbe, skrátka v umení. Vystupovala inteligentne, vtipne, kultivovane. Vedela vzbudiť spontánny záujem o samovzdelávanie a o umenie lepšie ako moje vtedajšie profesorky. Nielen teoreticky. Keď som s ňou bol v Bratislave prvý raz v ozajstnom „veľkom“ divadle, v Divadle P. O. Hviezdoslava, uvidel som na vlastné oči veľikánov slovenskej scény, ktorých som dovtedy poznal len z rozhlasového vysielania. Zvolená divadelná hra zodpovedala jej vybranému vkusu, bola to dráma *Galileo Galilei* od Bertolta Brechta. V SND zvolila Čajkovského balet *Luskáčik*.

A tak som ja, či už zdravý alebo chorý, rád chodieval k nej do novej nemocnice na Povrazníku. Tam sa stala primárkou detského oddelenia. Myslím, že tam aj bývala. Skromne, ale so skvelou knižnicou, diskotékou a – horkou čokoládou... Požičiavala mi knihy aj platne a osládzala život varenou čokoládou. Jedna z návštev sa mi stala skoro osudnou. Cestou od nej som na bicykli „trekoval“ strmý kopec ku garážam ČSAD a skončilo sa to pádom, pri ktorom som si vybil zuby. To však naše priateľstvo s pani doktorkou Magdou nijako nenarušilo.

Čas bežal a Magda (ako som ju volal) si našla dospelšieho priateľa, právnika zo Žiaru doktora Bólyu. Bol som z toho dosť nešťastný, ale nič sa nedalo robiť. Pán doktor Bólya jazdil na motorke a bol zrejme dobrý psychológ. Rýchlo zistil ako zmierniť môj hnev – keď zaparkoval motorku pred našim bytom v Bryndziarni, „zabúdal“ kľúčiky v štartéri. Keď som to zistil,

Lekárka Magda Urbanová s malým Petrom Gemeinerom [Archív Petra Gemeinera]

O niekoľko desaťročí. Dr. Magda Bólyová, Helena Lesíková, Zuzana Gemeinerová a Marika Gemeinerová [Archív Petra Gemeinera]

s „kamošmi“ sme motorku vyvliekli na škvarové ihrisko a jazdili na ňom ako na plochej dráhe. Prechádzalo nám to bez následkov. Okrem jedného, že sa moja dobrá priateľka a osobná lekárka Magda vydala a odťahovala do Žiaru. Tým sa skončili aj moje detské a dospelievajúce „angíny“.

Naposledy sme sa stretli po desaťročiach u tety Icky Lesíkovej niekedy v rokoch 2000 – 2003. Dosť sme sa medzitým zmenili.

Peter Gemeiner